

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1304/2018
27.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радимиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Александра Кнежевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 780/15 од 02.07.2018. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 292/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној 27.11.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 780/15 од 02.07.2018. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 292/18 од 02.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 780/15 од 02.07.2018. године, окр. АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалбама окривљеног и његовог браниоца, Виши суд у Лесковцу је пресудом Кж 292/18 од 02.10.2018. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. Александар Кнежевић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона – члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је одбрана окривљеног захтевала изузеће судија и председника Вишег суда у Лесковцу због сумњи у њихову непристрасност, при чему је један од судија чије је изузеће тражено ... оштећене ББ, али како бранилац тврди „уједно и сведок“ у овом поступку.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП постоји уколико је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети, дакле, уколико је реч о постојању неког од разлога за изузеће предвиђених у члану 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, а не о постојању околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, што би евентуално могао бити разлог за изузеће судије, односно судије поротника од судијске дужности у смислу члана 37. став 2. ЗКП.

Како бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на сумњу у непристрасност судија и председника Вишег суда у Лесковцу чије је изузеће тражио, чиме, дакле, указује на разлог за изузеће из члана 37. став 2. ЗКП, а не на разлоге прописане чланом 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, то по налажењу Врховног касационог суда првостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује и да је првостепени суд прекорачио оптужбу и у изреци првостепене пресуде створио недозвољену правну конструкцију радњи извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет у дане 22.08., 24.08., 31.08. и 07.09.2015. године, наводећи радње извршења супротно оптужним актима и чињеницама утврђеним у поступку и тиме суштински и чињенично и правно мења садржину наведених оптужних аката на штету окривљеног.

Изнете наводе захтева, којима бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, Основни јавни тужилац у Лесковцу поднео је Основном суду у Лесковцу оптужни предлог Кт 1552/15 од 30.11.2015. године против окр. АА због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ извршено у периоду од маја месеца 2015. до 24.08.2015. године, а затим је поднело још један оптужни предлог Кт 1962/15 од 13.04.2016. године због истог кривичног дела извршеног у временском периоду од 29.08. до 02.10.2015. године, након чега је решењем Основног суда у Лесковцу од 20.04.2016. године спојено поступање по наведеним оптужним предлозима, а у току главног претреса ОЈТ у Лесковцу је прецизирало радњу извршења из оптужног предлога Кт 1962/15 утолико што је изоставио део радње који се односи на улазак у електронску пошту оштећене дана 18., 24. и 29.09.2015. и 02.10.2015. године.

Изрека првостепене пресуде садржи чињенични опис радњи окривљеног уподобљен чињеницама утврђеним током поступка, при чему су неке чињенице из оба оптужна предлога изостављене а чињенични опис који је садржан у изреци првостепене пресуде у потпуности је сагласан са оптужењем и не излази из оквира истог, па неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да су побијане пресуде донете супротно одредбама законика о кривичном поступку јер су прибављени и изведени докази прибављени на незаконит начин и то налаз и мишљење вештака Новице Вучића као и транскрипти разговора између оштећене и окривљеног који су такђе прибављени на незаконит начин.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. На исту повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновни и у образложењу пресуде на страни четири у четвртом ставу, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Наводима да првостепеном пресудом није на јасан недвосмислен начин утврђен облик виности окривљеног јер је у изреци пресуде наведено „да је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима“, као и „при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење“ али суд није у изреци одредио да ли је окривљени поступао са умишљајем, односно да ли је у конкретном случају поступао са директним односно евентуалним умишљајем, бранилац указује на повреду кривичног закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело – члан 439. тачка 1) ЗКП.

Кривично дело је учињено са умишљајем када је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење (директни умишљај) или када је учинилац био свестан да може учинити дело па је на то пристао (евентуални умишљај).

Изрека првостепене пресуде садржи опис умишљаја-да је окривљени био свестан свог дела и хтео његово извршење, те је очигледно и јасно да је поступао

са директним умишљајем, па неосновано бранилац у поднетом захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Најзад, бранилац у захтеву наводи да су побијаним пресудама повређене и одредбе члана 37. и 38. ЗКП као и члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, а осим тога наводи да окривљени није изговорио увредљиве речи, да је он и морално и емотивно привржен свом детету да има жељу и вољу да виђа дете, да ни према оштећеној а ни према детету није применио ни један облик насилног понашања, да оштећена није имала било какву душевну нити психолошку реакцију на све догађаје у смислу да је била узнемирена или уплашена... чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом. Међутим, повреда одредаба члана 37. и 38. ЗКП, и члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић